

ВІС: ТОЙ, ХТО ПИШЕ, І ТОЙ, ХТО ЧИТАЄ

Коли я повернувся до місця зустрічі, усі мали серйозний вигляд.

Я одразу помітив, що єдина жінка в залі зібралася. Вона позачиняла всі вікна з чудовим краєвидом, майже як черниця, хоча її вбрання натякало на зовсім інше покликання духу.

Ця зміна пішла розмові на користь.

Моя увага перейшла просто на чоловіків.

Вони явно непокоїлися. Боялися втратити владу, прив’язану до назви посади на дверях їхніх кабінетів. Уже саме це багато говорило про їхні здібності.

Вони були найманими працівниками.

Про це майже ніхто вже не пам’ятає.

Вони не були власниками.

Я почав із короткого вступу й простого спостереження.

Коли чоловік чи жінка входить до кімнати з приладдям для прибирання, усі одразу помічають, чи віник новенький, бо новий віник звучить інакше.

Вони витріщилися на мене.

Моя шкільна французька допомагала, хоча роки розмов іншими мовами часом позначалися на вимові.

Я всміхнувся.

Тоді я пояснив, що Bing перетворив мій допис на точку відліку, вмістивши його серед запитів, пов’язаних із Gillette, і давши аналітикам Wall Street змогу всміхнутися й над ним поміркувати. Google натомість поставився до

нього лише як до присутності з малим впливом у своїй вебекосистемі. Що ж до Yandex у Росії, то він фактично взагалі позбавив його значущості.

І все ж я був там.

Стояв у рідному місті.

З усією радою директорів BIC France під моїми дверима.

У супроводі Chanel, яка залишалася єдиною справжньою доданою вартістю цієї зустрічі.

Я все ще був лише письменником.

Як ніколи, я розумів силу наративу. Мати ставало цікавішим, ніж володіти.

А люди залишалися першим ресурсом кожної компанії. Розумним рішенням ніколи не було відсилати когось додому. Розумним рішенням було змінювати речі ідеями. Саме це роблять жінки з чоловіками від тієї миті, коли ті народжуються.

Перед тим як піти, я відкрив робочу сумку. Готуючись попрощатися, я поклав на стіл запечатаний пакунок. Усередині було десять ручок. Я попросив не відкривати його, доки я не піду.

Chanel обернулася до мене: «Куди ви йдете?»

Я всміхнувся: «Я йду написати історію і змінити світ людей. Нарешті я знаю, як це робиться. Різниця лише в тому, що те, що я пропоную своїм письмом, завжди краще».

Коли я пішов, вони відкрили пакунок. На кожній ручці було надруковане ім’я: BICGILLETTENARRATIVE.

Воно народилося під час простої зустрічі. І, як багато простих речей, стало незабутнім.

Ferdinando